

Ο ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΠΑΙΣ.

ἢ

ΓΑ ΦΡΙΚΩΔΗ ΤΗΣ ΚΑΚΗΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

ὑ π δ

ΥΑΚΩΒΟΥ Ι. ΦΙΛΙΠΠΟΥ,

~~~~~

ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ

Ἰδατέ ποτε πρᾶγμα νοστιμότερον ἀπὸ ὑποκείμενον πρέχον κατόπιν Λεωφορείου εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων ἢ τετρακοσίων βηματίων καὶ ἀπομακρυνομένου πάντοτε, ἐπειδὴ ὁ ὀδηγὸς αὐτοῦ ἢ παρατηρῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἢ μετρῶν τὸ ἀργυρίον του οὐδαμῶς στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀργοπορήσαντος ὁδοιπόρου;

Ἐάν τὸ ὑποκείμενον ἐστὶν ἀνὴρ τρέχει, κατόπιν σταματᾷ, ὑψώνει τὴν χεῖρα, τὴν ῥάβδον του, τὸ ἀλεξιβρόχιόν του, ἐάν ἔχη τοιοῦτον, κινεῖ τὸν βραχίονα, ὡς ἐάν ἤθελε νὰ μιμηθῇ τυμπανιστὴν, ἀδικαίως, κραυγάζων. Ε! Ε!... Ὡ! Ὡ! ὀδηγέ! ἀμαξήλατα! Ε!... ἄκουσον... Ὡ!... τρέχει καὶ αὐθις, περιπατεῖ ἀπερισκέπτως εἰς τὸν βρόχρον ἵνα προσβάσῃ τὸ ἐπάρκτον ὄχημα ὅπερ ἔμελλε καθαρὸν νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν συνέντευξίν του.

Ἐάν τὸναντίον ἐστὶ γυνὴ ζητοῦσα νὰ φθάσῃ λεωφορεῖον, ἢ ποσῶς δὲν θὰ τρέχῃ, ἢ ἀδικαίως, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες δὲν γνωρίζουσι νὰ πράττωσι τι καθ' ἡμίσειαν, ταχύτερον ἀποφασίζουσι ἢ ἡμεῖς, ἄλλως τε τρέχουσι μὲ περισσότεραν χάριν, κέκτηνται ὡσαύτως τοῦ προτερήματος τοῦ ἐλλέγειν τὰ λιθόστρωτα, ποιούσαι ταυτοχρόνως σήμελα εἰς τὸν ὀδηγόν τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ἀνασηκῶνουσιν ὀλίγον τὰ ἐσωφούστανά των, ἀλλὰ τί κακὸν πράττουσι δεικνύουσαι τὴν κνήμην των, προπᾶντων ὅταν αὐτὴ εἶναι καλοκαμωμένη... πλὴν διὰ τοῦτο παρετηρήθη, ὅτι ἐν γένει μόνον αὐτὰς δεικνύουσι! . . . . *

Νεανίας τρέχων κατόπιν ὀχήματος, ἐξ σολδίων, φύσει ὄρατος, μετρίου ἀναστήματος, ἀλλ' εὐπλωστος· εἰλικρινοῦς καὶ γλυκυτάτης φυσιογνωμίας καὶ λίαν περικαλλῶς ἐνδεδυμένος, μόλις ἐφθασε τὸ πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν

διευθυνόμενον λεωφορεῖον· πλῆθος ὁδοιπόρων εὐρίσκοντο ἤδη ἐντὸς αὐτοῦ.

— Ἐχετε θέσιν ὀδηγέ; ἠρώτησεν ὁ νεανίας.

— Μάλιστα, Κύριε, δεξιόθεν... εἰς τὸ βάθος... κύριοι ἐκ δεξιῶν ἀποσυρθεῖτε ὀλίγον ὡς παρακαλῶ.

— Ὁ νεανίας εἰσέρχεται, προσπαθῶν νὰ εἰσχωρήσῃ διὰ μέσου κνημῶν τὰς ὁποίας δὲν ἀποσύρουσι, γονάτων ἐξεχόντων πρὸς τὰ ἐμπροσθεν, σκιαδῶν μεμουσχευμένων, πεδίλων καταλασπωμένων, καὶ κακοδιαθέτων προσώπων· ὀφείλομεν νὰ παρατηρήσωμεν ἐνταῦθα ὅτι ὅταν εἰς ὄχημά τι ὑπάρχει ἀκετὸν πλήρωμα ἢ ἀφίξις ὁδοιπόρου, προξενεῖ πάντοτε εἰς ὅλους μορφασμούς· ἐπειδὴ ἐν πρώτοις πρέπει νὰ προσμεινωσι, δεύτερον σκέπτονται ὅτι διὰ τῆς προσλήψεως νέου προσώπου θὰ στενοχωρηθῶσιν, διὰ τοῦτο καὶ ὁ νεωστὶ ἐλθὼν κακῶς δέχεται ἐν αὐτῷ παρὰ τοῦ πλῆθους, καὶ οὐδεὶς κινεῖται διὰ νὰ τῷ κάμῃ θέσιν... Πὰ φάνεται ἐν τούτοις παράδοξον πῶς οἱ ἐργολάβοι τῶν λεωφορείων τούτων δὲν ἐσκέφθησαν εἰσέτι νὰ διαίρεσωσιν αὐτὰ εἰς στασίδια, τότε τοῦλάχιστον αἱ θέσεις θὰ ἦσαν ὄραται, καὶ δὲν θὰ ἔφερέ τις πολλακίς τὸν γείτονα του ἐκὼν ἄκων ἐπὶ τῶν γονάτων... . . . . Νὰ ἦτο τοῦλάχιστον καμμία νόστιμος γείτων, θὰ ὑποφέρετο! . . . .

Ὁ νεανίας μας κατώρθωσε τέλος πάντων νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ λεωφορείου καὶ χάριν εἰς τὰς ἐν αὐτῷ ὑπαρχούσας λωρίδας, δὲν ἔλαβε χρεῖαν νὰ ὑποτηριζέται διαβαίων εἰς τὰ γόνατα ἐκάστου. Καθίζει τέλος πάντων μεταξύ χονδροῦ ἀνδρὸς δυσηρεστηθέντος ὡς φαίνεται, ὅτι ἐκάθησε πλησίον του, καὶ γυναικὸς μάλλον γραίας ἢ νέας, ἥτις ὀπισθοδρομεῖ καὶ περιστρέφεται ἄλλεπαλλήλως· δὴθεν ὅτι τὸ τρίψιμον τῆς ἐσθῆτος τῆς μετὰ τοῦ φαρμάτου τοῦ νεανίου τῇ ἐφαίνετο ἀπρεπές.

Ὅτ᾽ αὐτὸς στυβάξωσιν ὡς ῥέγκας, ἐψιθύρῃσεν ὁ χονδροειδέστατος ἐκεῖνος Κύριος, ἐξαπλῶν πόδας τε καὶ χεῖρας πρὸς περισσότεραν τοῦ ἀναψυχῆν.

Ἡ Κυρία ἐξ ἄλλου μέρους σιωπᾷ· ἐπειδὴ ὁμοῦς μέρος τῆς ἐσθῆτος τῆς εὐρέθη νὰ ἦναι ὑπὸ τὸν νέον αὐτῆς γείτονα, σύρει αὐτὴν ζωηρῶς, λαβοῦσα ὑφὸς ἀξιοπρεπείας τοσοῦτον σεμνοτύπου γυναικὸς, ὥστε σαφῶς τὸ ἀπ᾽ ἡμεῶν καὶ ἀλομψον τοῦ χαρακτήρος αὐτῆς ὑπεδείξατο.

Ὁ νεανίας μας προσπαθεῖ νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τὸ ἀναπαυτικότερον, μὴ δίδων ποσῶς ἀκρόασις εἰς τοὺς μορφασμούς τοῦ γείτονος καὶ εἰς τὰς τῆς γείτονος μεγαλοφροσύνας. Τοποθετηθεὶς σχεδὸν καλῶς, ῥίπτει τὰ χεῖμα:

κατά του περίξ ἵνα καλλίτερον ἴδῃ τοὺς συνοδοιπόρους
του. Οὐδὲν μᾶλλον τὴν περιέργειάν τινος διεγείρει ἢ ἡ ἐ-
πιθεώρησις ὁδοιπόρων λεωφορείου. Ἐπειδὴ σπάνιον εἶναι
ἐς λεωφορεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πολλάκις δέκα πέντε
καὶ εἴκοσι ἄτομα συσσωρεύονται, νὰ μὴν εὐρίσκονται
μετὰ τῆς δεούσης ἐπισημότητος δύο ἢ τρεῖς ἐξ ἐκείνων
τῶν ἰδιοτρόπων προσώπων, ἅτινα διασκεδάζουσι τὸν
ὁδοιπόρον. Οἰκτεῖρώ ἐκείνους, οἵτινες μόλις καταλάβωσι
μικράν τινα θέσιν ἐντὸς ὀχήματος οὐδὲ κἂν ὑψώνουσι
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα ἀπαξ τοῦλάχιστον τοὺς συνοδοιπό-
ρους αὐτῶν παρατηρήσωσιν. Οὗτοι ἀναντιρρήτως δοκιμά-
ζουσιν ἀπάσας τὰς ἐνοχλήσεις λεωφορείου, τὰς τέρψεις
αὐτοῦ ἀγνοοῦντες.

Πλησίον τῆς μεγαλοφρονούσης γυναικὸς ἐκάθητο γραῖά
τις ἐξ ἐκείνων τῶν λιαν χονδροκαμωμένων, τὴν ὁποίαν
ἐξελάμβανέ τις ἐκ τοῦ σκούφου ὃν ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς,
καὶ τοῦ ἀθρακίου, καὶ ὡς κάτοικον πόλεως καὶ ὡς χωρικήν.

Ὁ νεανίας, ὡς προεβρέθη, εἰσιλθὼν εἰς τὸ περι οὗ
ὁ λόγος ὄχημα, καὶ μόλις ἀναπαυθεὶς, ἤρξατο παρατη-
ρῶν ὄλους, ἰδίως δὲ καὶ τινὰ ἰδιότροπα πρόσωπα τῶν
ὁποίων ὁ σχηματισμὸς τοῦ σώματος, δὲν ὑστερεῖτο
πράγματι διασκεδαστικῆς ὕλης, διε τὸ ὄχημα ὑπέστη
δυνατὸν κλονισμόν· ἀνθρώπος τις ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ὑ-
ποποδίου τοῦ ὀχήματος, καὶ ὁ ἀμαξηλάτης εἰς τὴν θέ-
αν τοῦ ἀγνώστου ὑπεχώρησεν εὐσεβάστως, λέγων· εἰς τὸ
βάθος Κύριε, ὑπάρχει θέσις κενή.

— Ὁ τελευταῖος οὗτος ἦτο στρατιωτικὸς, ἔχων βαθ-
μὴν ὑπαξιωματικοῦ καὶ φέρων στολὴν ἱππέως, νέος κα-
τὰ τὴν ἡλικίαν καὶ ὑψηλοῦ ἀναστήματος. Οἱ δασεῖς καὶ
μαῦροι μύστακές του, οἱ ἐμοιόχρωμοι ὀφθαλμοὶ καὶ
ὄφρεις του, καὶ ὁ τελείως ἐμφαντικὸς χαρακτήρ του ἐπὶ
μελαχρῖνου προσώπου ἐδίδον εἰς ἅπασαν τὴν φυσιογ-
νομίαν αὐτοῦ ὕφος σκληρὸν καὶ συνάμα σκυθρωπὸν.

Τὸ ἐντὸς τοῦ ὀχήματος εὐρισκόμενον πλῆθος οὐ-
δὲως ἔφερεν αὐτὸν εἰς ἀμηχανίαν· προχωρῶν προσέκρουσε
εἰς γόνατα, καὶ κνήμας καὶ παρατηρεῖ ἀγεράχως ἔνθεν
κακειθεν ὡς βέλων νὰ ἐκλέξῃ τὴν ἀναπαυτικότεραν θέσιν,
πέλος ἀτενίσας ἠδῆμονά τινα νεανίδα ῥίπτεται ἀποτό-
μως ἐν μέσῳ αὐτῆς τε καὶ εὐειδοῦς τινος νέου φέροντος
δίπτρα.

— Ἐ! Κύριε! . . . . τί κάμνετε λοιπόν; δὲν ὑπάρχει
θέσις ἐδῶ, δὲν παρατηρεῖτε, ὅτι κάθισθε ἐπὶ τῶν γονά-
των μας; ἀνέκραξεν ὁ τᾶς δίπτρας φέρων νέος.

— Α! α! α! . . . . ἀποσυρθεῖτε ὀλίγον, τοῦτο γί-
νεται βεβαίως διότι ὁ ἀμαξηλάτης εἶπεν ὅτι ὑπάρχει ἀ-
κόμη θέσις κενή.

— Ἄλλ' ἢ θέσις σας δὲν εἶναι ἐνταῦθα, Κύριε! εἶναι
εἰς τὸ βάθος. Ἀμαξηλάτα! Δεῖξον εἰς τὸν Κύριον τὴν θέ-
σιν του! ἔκβαλον αὐτὸν ἀπ' ἐδῶ!

— Νὰ μὲ ἐκβάλλωσι! . . . . θὰ εἶναι πολὺ αὐθάδης
ἐκεῖνος ὅστις θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ ἐκβάλλῃ ἐντεῦθεν . . . .
Δεσποσύνη θὰ προσπαθῶ νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλήσω. . . . θὰ
περισταλῶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ὅπως γίνω λε-
πτός, καὶ τοῦτο ὄχι διὰ τὸν Κύριον! . . . ἀλλὰ μόνον
καὶ μόνον δι' ὑμᾶς.

Ἦ νεῦνις ἀποσυρθεῖσα ὅσον ἠδυνήθη, οὐδὲν ἀπήντησεν,
ἀλλ' ἐκάθητο ἤδη ἐπτὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρανίου καὶ ἡ
ἄφρις τοῦ ὑπαξιωματικοῦ προὔξεν ἕσπην εἰς αὐτοὺς μεγί-
στην στενοχωρίαν.

— Ἀλλὰ Κύριε! ἐπανελάβεν ὁ ἀνωτέρω νέος, θέσις
κενή ὑπάρχει εἰς τὸ βάθος, διατί δὲν πηγαινέται ἐκεῖ
ἢ ἀναπαυθεῖτε κάλλιον;

— Δύνασθε ὑμεῖς Κύριε νὰ ὑπάγητε εἰς τὸ βάθος ὅ-
ταν θέλετε, ὅσον δι' ἐμὲ, ἀναπαύομαι καλῶς ἐνταῦθα,
καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ μένω.

— Ὑπάγω ἐγὼ ἀπήντησεν ἑτερός τις Κύριος, καθή-
μενος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρανίου, ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει ἐάν
ἦμαι εἰς τὸ βάθος, ἀρκεῖ μόνον νὰ εὐρισκόμαι ἐντὸς τῆς
ζυμάξης.

Χάρις εἰς τὴν ἀλλαγὴν ταύτην τῆς θέσεως, οἱ ὁδοι-
πόροι τῆς ἀριστερᾶς σειρᾶς ἀναπνεύον ἐλευθέρως, καὶ ὁ
ὑπαξιωματικὸς ἐν ἀνέσει εὐρισκόμενος ὑπέλαβεν·

— Ἐγνώριζον πράγματι ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλη θέσις,
καὶ ὅτι θὰ ἐσυμβιβάζομεθα.

— Τί ἄθλιος καιρὸς, ἐπανελάβε καὶ αὐτὸς μετὰ μι-
κράν τινα σιωπὴν ὁ ὑπαξιωματικὸς ἀπεκδύομενος τὸν
μυκρὸν του καὶ ἀνατινάζων αὐτὸν πρὸ τῶν ποδῶν του. . . .
Εὐτυχῶς σήμερον δὲν θὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν στρατιωτι-
κὴν ἐπιθεώρησιν. Ἄκουσον, ὀδηγέ! . . . . λάβε τὴν πλη-
ρωμὴν σου. Τραβιχθεῖτε ὀλίγον κύριε, ἵνα νὰ μὴ ἐνο-
χλεῖται ἡ δεσποινίς.

— Ἀμαξηλάτα! ὀδηγέ! . . . προσμείνατε! . . . . στα-
θῆτε λοιπόν. . . . θέλω ν' ἀναβῶ.

Αἱ λέξεις αὗται ἐξήρχοντο ἐκ τινος προχώματος ἀπαγ-
γελλόμενα παρά γυναικός. Ὁ ὀδηγὸς εἰδοποιεῖ τὸν ἀ-

μαξηλάτην ἵνα σταματήσῃ τὸ λεωφορεῖον, ὅτε ἐξερράγει ἐν αὐτῷ γενικὴν ταραχήν.

— Οὐδεμία θέσις ὑπάρχει ἀπήντησαν ἔσωθεν, ἢ μήπως μᾶς περιπαίξεις θέλων νὰ εισάξῃς καὶ ἕτερον;

— Θὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν μου ἐπανελάθων ἡσυχῶς ὁ ὁδηγός, ἐγὼ δὲ θὰ μείνω ὄρθιος.

— Ἐμπρός! ἀφήσατε τὴν γυναῖκα νὰ εἰσέλθῃ. ἐὰν ἦναι νοστιμοῦλα θέτω αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων μου, εἶπεν ὁ ὑπαξιωματικός, προσθέτων ὅτι ἕκαστος εἶναι ἐλεύθερος νὰ φαίνεται γενναῖος εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

— Τὸ Λεωφορεῖον σταματᾷ καὶ γυνὴ τις πεντηκοντούτις περίπου ῥίπτεται ἐπὶ τοῦ ὑποποδίου τοῦ ὀχήματος, ἀλλ' ἦτο τόσον παχῆα, ὥστε ὁμοιάζε βαλλόν εἰς πικρογέθη σφαῖραν ἢ εἰς ἀνθρώπινον θν, καὶ τῆς ὁποίας τὰ θέληγτρα ἦσαν τόσον ὀγκώδη, ὥστε δὲν διέκριε τις μήτε τὸ ἀνάστημά της, μήτε οὐδένα σωματικὸν χαρακτηρισμόν, τέλος τὸ παρουσιαστικὸν τῆς ὁμοιάζε μὲ σχῆμα βαρβελίου. Ὁ ὁδηγός ὠπλιστὴν ἐντὸς τοῦ ὀχήματος καταβιάσας τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς ἀμάξης εὐρισκόμενον θυρίδιον ὁ ὑπαξιωματικός συνελθὼν ἐκ τῆς ἐκστάσεως εἰς ἣν τὸ ἀνθρωπόμορφον τοῦτο τέρας ἔρριψεν αὐτὸν, ἀνεκράξεν.

— Κύριε! Σῶσον! . . . . Ποτὲ ἀναμφιβόλως δὲν θὰ θέσω τόσον βάρος ἐπὶ τῶν γονάτων μου.

Ἐν τούτοις ἡ γυνὴ αὕτη οὐδόλως ἐστάθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁδηγοῦ, νομίζουσα ὅτι δύναται νὰ εὕρῃ ἀναπτυκωτέραν ἔνδον τοῦ ὀχήματος, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήτει νὰ διέλθῃ σχεδὸν ἄνωθεν τῶν ποδῶν τῶν ἐκεῖ εὐρισκόμενων τὸ Λεωφορεῖον ἀναχωροῦν κινεῖται καὶ τὸ χονδροειδέστατον γύναιον χάνει τὴν ἰσορροπίαν. πίπτει ἐν πρώτοις ἐπὶ τοῦ ὁμοιάζοντος αὐτῇ κατὰ τὸ σχῆμα προλεχθέντος κυρίου, ὅστις μὴ ὑποφέρων τὸ βάρος ῥίπτει αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ὑπαξιωματικοῦ παρὰ τοῦ ὁποίου μετὰ περισσοτέρας ὀργῆς ἐκσφενδονίζεται ἐπὶ λίαν ἰσχυροῦ καὶ ἀδυνάτου κράσεως γέροντος. Θὰ ἐξηκολούθουν νὰ διαδραματίζωσι τὸ κοπιαστικὸν μὲν (ἐνεκα τοῦ βάρους) πλὴν λίαν ὠραῖον καὶ διασκεδαστικὸν παιγνίδιον ἐὰν ὁ ἀδύνατος ἐκεῖνος γέρων εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ῥίψῃ μακρὰν τὸ βάρος ὅπερ ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς μόλις ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ ἐκβάλῃ ὑπόκωφον στεναγμόν.

— Ἡ Κυρία ὅμως μὴ σκεφθεῖσα ὅτι ἐκάθητο ἐπ' ἀνθρώπου ὅστις ὑπὸ τὸ βάρος, οὔτε νὰ στεναῖξῃ, οὔτε νὰ κινήσῃ ἠδύνατο, ἤρξατο διευθετοῦσα τὴν ἐσθῆτά της ἵνα

μείνῃ ἐκεῖ προτιμῶσα βεβαίως τὴν θέσιν ταύτην μαλκωτέραν πάσης ἄλλης, ὅτε ὁ ὑπαξιωματικὸς στραφείς πρὸς αὐτὴν τῇ λέγει ἀποτόμως.

— Τί κάμνετε Κυρία; μήπως ἤλθατε ἐδῶ διὰ τὸν ἄνθρωπον; δὲν παρατηρήτε ὅτι ἐπὶ τοῦ ἄνθρωπου καὶ ἀδυνάτου γέροντος κάθισθε, ὅστις δὲν προσφέρει οὔτε λέξιν καταβεβλημένος ἀπὸ τὸ βάρος!

— Ὁ ὁδηγός ταῦτα ἀκούσας στραφείς, εἶπεν, Κυρία ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσις σας.

Ἡ ὁδοιπόρος ἐγείρεται προσπαθοῦσα νὰ διαβῇ, ἀλλὰ τὸ παιγνίδιον ἀρχεται καὶ πάλιν, πλὴν μετὰ περισσοτέρας ζωηρότητος, ἀφοῦ τέλος πάντων πεντάκις ἢ ἑξάκις ἐτινάχθη εἰς τὸν ἀέρα, κατόρθωσε νὰ καθίσῃ εἰς τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ὀχήματος εὐρισκόμενον διὰ τὸν ὁδηγὸν κάθισμα· ὁ δυστυχὴς γέρον ἐπανεῆλθεν εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἡ εἰρήνη κατέστη τελεία.

— Πρὸ πέντε ἤδη λεπτῶν τῆς ὥρας ἐξηκολούθουν τὴν πορείαν τῶν ἀνευ οὐδενὸς προσκόματος, πρᾶγμα τῶν ἰσπανιώτατον διὰ λεωφορεῖον ἐξ σολδίων. Ὁ καύσων ἦτον ὑπερβολικὸς, ἐπειδὴ ἡ τὴν θέσιν τοῦ ὁδηγοῦ λαβοῦσα σφαιροειδὴς γυνὴ, ἠμπόδιζε τὴν εἰσαγωγὴν καθαροῦ ἀέρος φράττουσα τὸ θυρίδιον διὰ τῶν τερατωδῶν ὀπισθίων της.

— Ὁ ὑπαξιωματικὸς φύσει φλύκρος καὶ μὴν ὑποφέρων τὸν καύσωνα δὲν ἔπαυσε βλασφημῶν, ὅτε μὲν τὸν καύσωνα, ὅτε δὲ τὸν ἄθλιον καιρὸν, ἀλλὰ θαρραλεῖς καὶ ἀτόμος τὴν μονολογίαν του ἐστράφη πρὸς τὴν γείτονά του, πλὴν ἀδύνατον ἐστάθη ν' ἀρπάξῃ λόγον ἐκ τοῦ στόματός της. Ἰδὼν τέλος τὸ μάταιον τῶν περιποιήσεων του πρὸς αὐτὴν, ἤρξατο ζητῶν ἄλλο τι ἐντὸς τῆς ἀμάξης. Ἐπιπολαίως κατ' ἀρχὰς παρατηρῶν, αἴφνης τὸ βλέμμα του προσηλώθη εἰς χαριέστατον καὶ εὐεῖδῃ νεανίαν (τὸν πρῶτον θν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας μας ἀναφεράμεν) βλέπει αὐτὸν ἀσκαρδαμικτῆ, τὸν παρατηρεῖ ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς μετὰ περισσοτέρας προσοχῆς, καὶ τέλος ἀνακράζει.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀπατώμαι! . . . . Εἶναι ὁ Κάρολος! ὁ Κάρολος Δαρβιλλιέ! . . . Ὁ οἰκότροφος συμμαθητῆς μου! . . . Ὁ νεανίας πρὸς θν αἱ λέξεις αὐταὶ ἀπευθύνοντο ἐνατείνσας τὸν ὑπαξιωματικὸν ἀπήντησε.

— Μάλιστα Κύριε, ἐγὼ εἶμαι αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀνομιμάσατε. . . . Ἀλλὰ δὲν σὰς γνωρίζω! . . . δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῦ . . . .

— Συγχωρήσατέ μοι φίλε, δὲν δύναμαι, δὲν θέλω τίποτε, ὁ οἶνος τὴν πρωΐαν μὲ ἐνοχλεῖ, ἔστω δι' ἄλλην φοράν . . .

— Μοὶ προξενεῖς γέλωτα μὲ τὰς σχολαστικότητάς σου! Ἐλθέ, λοιπόν!

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι! . . .

— Καὶ πάλιν ἀνοησίας, ἔλθε μετ' ἐμοῦ· τί τρόπος εἶναι αὐτός;

— Νὰ σὲ ὠθῶσιν ἐκόντα ἄκοντα εἰς τὸ καφρνεῖον, ἐνθα ἀναγκάζεσαι νὰ πῆς ἢ ποῦναι, ἢ ζῆθον ἢ ἄλλο τί ποτόν.

Χάνεις δύο ἢ τρεῖς ὥρας τοῦ καιροῦ σου, ἀμελεῖς τὰς συνεντεύξεις σου, εἶσαι καθοδιάλετος ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιλοΐπου ἡμέρας, ἐπεὶ δὲ δυστυχῶς ἀπήνησας ἓνα ἐκ τῶν τοιοῦτων οἴτινες παντὶ σθένει θέλουσι νὰ σοῦ προσφέρουν τί, καὶ οἱ ὅποιοι νομίζουσιν ὅτι τοιοῦτος εἶναι ὁ εὐγενῆς τρόπος.

Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλλάτῃ, ἀναγνώστα ἀπὸ τοιοῦτους, ἢ κάλλιον πράττε ὅπως ἐγὼ, ἀνήγητι ἐντόνωσ, ποσῶς μὴ παραδεχθῆς. Ἐγκατάλειψον αὐτούς· ἔταν ἀνοίγῃσι θύραν καφρνεῖου. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι θὰ σὲ ἀποκαλέσωσιν ὡς ἐλήθη, θὰ σὲ ἐκλάβουν ἴσως ὡς ἰδιότροπον, ὡς μωρὸν, ὡς γίγριν καὶ ἀκαίωτον ἄνθρωπον, ἀλλὰ θὰ χαίρης πάντοτε ὑγείαν καὶ ἰδοῦ τὸ οὐσιῶδες.

— Φέρετέ μας ποῦναι, διέταξεν ὁ Μονγεράνδος· κατὰθεῖς πλῆσιον τοῦ Καρόλου καὶ ἀρχίσας τὴν ἑμιλίαν.

— Τώρα λοιπὸν εἶσαι στρατιωτικὸς, εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Ναι φίλε μου, τὸ στρατιωτικὸν στάδιον ἐνηγκαίωσθαι ἀλλὰ δὲν θὰ διαμείνω ἐπὶ πολὺ ἐν αὐτῷ. Ἐπι οὐ παρόντος ἔτυχον προσωρινῆς ἀδείας, ἀλλὰ μετ' οὐ οὐ θέλω ζητήσῃ ὀριστικῆν. Ἀηδίασα πλέον τὸν στρατιωτικὸν βίον· κατὰ τὸ δέκατον ἑννατον μόλις ἔτος τῆς ηλικίας μου ἐγκολπωθεὶς αὐτόν, ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἐτύγχανον τοῦ βαθμοῦ συνταγματάρχου.

Πλὴν φου! . . ἠπατώμην! . . Ἐπτὰ ὀλόκληρα ἔτη παήλθον ἐκτοτε, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀπήλαυσα εἰμὴ ἀπλοῦν παξίωματικῷ βαθμῶν. Ἐκτὸς τούτου ἀγαπῶ τὸν πόεμον καὶ ἐγὼ διὰ νὰ πολεμῶ κτετάχθην στρατιωτικὸς, ἢ εἰρήνη βασιλεύει. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι χιλιάδας φοῶς ἐκτυπήθην μὲ τοὺς συντρόφους μου οἵτινες μοὶ ἐξήρουν φιλονεικίας, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα μὲ ἔθετον ὑπὸ κράτησιν οἱ ἀρχηγοὶ, τιμωροῦντες με, τέλος εἰς διάστημα ἐπτά ἐτῶν διέπραξα τόσα γελῶσα κατορθώματα, ὥστε τὸ μισο σχεδὸν τῆς ἐπταετίας μου διήλθον ἐν ταῖς φυλα-

καῖς. Ἐλπίζω δὲ τώρα ὅτι χάριν τῶν τοιοῦτων ἀνοησιῶν μου δὲν θὰ διατάσωσιν ἅμα τῇ αἰτήσει μου, νὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου. Μάθε πρὸς τούτους ὅτι εἶμὲν ἄν μόνος κληρονόμος τοῦ Θεοῦ μου (ἀπὸ πατρός) τεσσαράκοντα περίπου χιλιάδων φράγκων. Μὲ τοιαύτην ποσότητα δύναται τις νὰ διασκεδάσῃ τρώγων καὶ πίνων, ζῶν ἐν ἀνέσει καὶ εἰρήνῃ.

— Ἐ! . . αὐτὸ τὸ ποῦνται ὑπηρετὰ, πότε θὰ τὸ φέρῃς;

— Ἐφθασε, Κύριε, ἰδοῦ αὐτό.

— Καὶ σὺ Κάρολε διηγῆθητί μοι τὰ κατορθώματά σου, ἀφ' ὅτου ἀπεχωρίσθημεν, ἐπεὶ δὲ νομίζω ὅτι δὲν θὰ εἶγες τὴν ἀνοησίαν νὰ μείνης μέχρι τοῦδε ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς μητρὸς σου. Ἐδοκίμασας θεβαίως περιπετείας, ἀπήλαυσας ἐρωμένες καὶ τόσα ἄλλα εἰς τὰ ὅποια ἢ νεότης μᾶς ὠθεῖ.

— Καλὰ δισκεδάσα μέχρι τῆς ὥρας, ἀλλὰ δὲν ἔσχον καὶ ἐπαγωγὸς περιπετείας. Ὁ πατήρ μου ἐμπορεύμενος μετὰξην χονδρικῶς, δυστυχῶς ἀπεβίωσε πρὸ πέντε ἐτῶν, ἐγὼ δὲ ἤμην ἀρκετὰ μικρὸς, ἵνα ἀναλάβω τὴν διεύθυνσιν τοῦ λίαν ἐτεταμένου ἐμπορείου τοῦ πατρός μου. Πῶδῃ σκέπτονται νὰ μὲ ἀποκαταστήσουν, ἔφθασα τὸ 26 τῆς ηλικίας μου ἔτος, καὶ πιθανὸν νὰ ἐπιδωθῶ εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐπεὶ δὲ μοὶ φαίνεται καλὸν, νὰ διαγῶ ἐν ἀργίᾳ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! μὲ τοιοῦτον πλοῦτον ὡς τὸν ἰδικόν σου νὰ ἔχη τις ἀνάγκην νὰ ἐργάζηται!.. Πίνε λοιπόν;

— Εὐχαριστῶ, ἔπιον.

— Πῆ ἀκόμη . . μετὰ τοῦτο θὰ μᾶς φέρουν καὶ ἄλλο.

— Ἄ! Ὁχι!! θὰ μὲ ζαλίση.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν καὶ μὴ κάμνης ὡς γυναικάριον! Ἰπηρετὰ! φέρε ποῦναι ἀλλὰ νὰ ἦναι δυνατώτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, νὰ μὴν ἦναι γλυκὺ καὶ ἐὰν μᾶς ἐξέλαβες διὰ γυναικας, λανθάνεσαι.

— Ἄς ἐπανέλθωμεν λοιπὸν Κάρολε εἰς τὰ ἰδικὰ μας. Γινώριζεις ὅτι εἶμαι φίλος σου, καὶ ὅτι πάντοτε ἤμην ὁ αὐτός. Εἰς τὸ οἰκοτρόφειον ποτὲ δὲν ἀπεχωρίζομεθα, τώρα εἶσαι πλούσιος καὶ ἐν ἡλικίᾳ νὰ ὑπανδρευθῆς, σὲ συμβουλεύω ὁμως νὰ λάβῃς σύζυγον πλουσίαν, ἐπεὶ δὲ ἢ ἀγάπη, (πράγμα ὅπερ γινώριζομεν ἅπαντες), κυριεύει τὰς μελλονύμφους καρδίας μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου ἀλλ' ὁ πλοῦτος μένει πάντοτε καὶ ἰδοῦ τὸ οὐσιωδέστερον.

— Ἀλλὰ μοί φαίνεται φίλε Μονγεράνδε, ὅτι δύναται τις νὰ νυμφευθῇ πάμπολυτον γυναῖκα καὶ ν' ἀγαπᾷ αὐτὴν συνάμα.

— Πολὺ καλὰ! ἀγάπα τὴν σύζυγόν σου, δὲν θοτολμήσω ποτὲ νὰ σοὶ εἶπω τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ σὲ συμβουλεύω νὰ ἦσαι κύριος εἰς τὴν οἰκίαν σου!.. Ἐὰν ἐξέρχῃσαι ἢ εἰσέρχῃσαι, ἐὰν μένης ἐντὸς ἢ ἐκτὸς εἰς οὐδένα μὴ δίδῃς λογαριασμόν, ἐὰν τοῦτο κατορθώσῃς θὰ ἦσαι ἀπόλυτος κύριος τῶν πράξεων καὶ θελησέων σου, τὴν δὲ οἰκιακὴν σου οἰκονομίαν ἐγκατάλειψον εἰς τὴν γυναῖκά σου... Εἰς υγιείαν σου Κάρολε... Πολὺ πιθανὸν νὰ νυμφευθῶ καὶ ἐγὼ, ἀλλ' ἀφοῦ παραιτηθῶ ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀποκαταστήσω εὐτυχῆ τὴν σύζυγόν μου, ἀρκεῖ μόνον νὰ με ὑπακούῃ καὶ νὰ ἐκτελῇ ὅλας μου τὰς ἐρέξεις... Ἀλλὰ τὸ διάβολον παρατηρεῖς εἰς τὸ ὠρολόγιόν σου...

— Παρατηρῶ φίλε μου ὅτι αἱ πέντε πλησιάζουσι κοπρὲς νὰ.....

— Καὶ τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἐὰν εἶναι τέσσαρες ἢ πέντε δὲν εἶσαι ἄρα κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σου;

— Κύριος εἶμαι, ἀλλὰ... ..

— Τότε λοιπὸν ἡσύχασον... .. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου εἶμαι καὶ θὰ γίνω πολὺ περισσότερο ἅμα τῆς παραιτήσεώς μου δεκτῆς γενομένη ἐγκολποθῶ τὸν πολιτικὸν βίον. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ! τὸ ἀνησυχεῖς τόσον;

— Μὲ περιμένουν φίλε μου εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρὸς μου.

— Τολμᾶς λοιπὸν νὰ με ἀφίσῃς, ἐνῶ ἐγὼ δι' ἐσὲ κομόνον παρήτησα τὸ ὠραῖον ἐκείνον πλάσμα, τὴν γειτομου εἰς τὸ λεωφορεῖον.

— Ἀλλ' ἐκείνη, ἐφαίνετο τιμιά!...

— Ἐ! καὶ τί με τοῦτο, τόσον τὸ καλλίτερον δι' ἐμοὺ ὅστις δὲν ἀγαπᾷ εἰμὴ τὰς τιμίας, κοπιᾶζει τίς ἄλλο πόσον γλυκεῖα μετὰ ταῦτα εἶναι ἡ ἐπιτυχία.

— Ὁ Κάρολος ἐγειρεται.

— Πῶς! ἀναχωρεῖς;

— Βεβαίως, ἡ ὥρα τοῦ δείπνου παρήλθε πρὸ πολλοῦ καὶ δὲν ἐνοῶ νὰ παρεκτραπῶ τῆς ὑποσχέσεως ἣν ἔδωκα εἰς τὴν μητέρα μου ἐνώπιον πολλῶν προσκεκλημένων, ἐκτὸς τούτου θὰ με περιμένωσιν ἵνα καὶ ἐγὼ συμμεθεῖξω τοῦ συμποσίου. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι θὰ ἦτο ἀσυγχώρητος ἀπερισκεψία μου ἐὰν ἠνάγκαζον αὐτοὺς νὰ με περιμένωσιν

εἰσέτι.

— Εἶναι πολλοὶ αἱ προσκεκλημένοι;

— Συμπεραίνω ὅτι θὰ ἦναι πλειότεροι τοῦ συνήθους.

— Ἀναμφιβόλως λοιπὸν θὰ δειπνήσωσιν ἀργότερα... ἀλλὰ καὶ νὰ σὲ περιμένωσιν ὀλίγον μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν θ' ἀποθάνωσι τῆς πείνης. Ἄ! Ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσω, ὅποια σύμπτωσις Κάρολε! καὶ ἐμὲ με περιμένουν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ῥωζάν... Ὁφείλεις νὰ τὸν γνωρίζῃς... εἶναι καὶ ἐκεῖνος παλαιὸς τοῦ οἰκοτροφείου φίλος. Δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸν Ἰούλιον ῥωζάν... Εἰς ὑψηλὸς, ἱκανθὸς, ἀνοστος εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ὀλίγον ὑπουλός. Πολύκις ἐκτυπήθημεν ἕνεκεν τῆς ὑποκρισίας του, καὶ ἐν τούτοις πάντοτε πρῶτος προσεκάλεε τὰς ἐριδας.

— Ἄ! Ἄ! καὶ! ἀτὸν ἐνεθυμήθην. Πῶς εἰσθαί φίλος τῶρα; Ἐνθυμοῦμαι καλῶς ὅτι εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον ὠρίσθητε ἐγὼ θραν αἰώνιον καὶ ἀσπονδόν.

— Ἰδού πως. Πρωτῶν τινὰ ἦλθε παρ' ἐμοὶ καὶ ταῖς κοίτης μου εἶπεν αἱ διχόνοια τοῦ σχολείου θ' ἀλησμονηθῶσι, τότε εἴμεθα παῖδες, ἐνῶ τώρα εἴμεθα ἄδελφοι.

Γνωρίζεις καλῶς ὅτι δὲν εἶμαι μνησικακὸς καὶ ὡς ἐκ τούτου συνεφιλιώθημεν με ἠνάγκασε νὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπερ ἀσμένως ἐδέχθη. Κατοικεῖ ἐδῶ πλησίον νυμφευθῆ, καὶ ἡ σύζυγός του εἶναι ἀρκετὰ νόστιμος.

— Καὶ τί μετέρχεται ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ ῥωζάν;

— Ἐν πρώτοις γινώσκω ὅτι ἦτο πλούσιος, ἔλαβε δὲ καὶ σύζυγον ἐπίσης πλούσιαν, ἤδη ἕνα σχολεῖται εἰς κερδοφόρους ὑποθέσεις, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ καιροῦ αὐτοῦ δαπανᾷ εἰς τὴν φιλολογίαν, ὡς αὐτὸς λέγει τοῦλάχιστον.

— Εἶναι ἰσως ποιητὴς ἢ συγγραφεύς.

— Ἐν ἐκ τῶν δύο βεβαίως θὰ εἶναι, ἐπειδὴ πάντοτε ἀκιλεῖ περὶ πολυειδῶν παιημάτων του ἐπαινῶν αὐτὰ, ἀλλὰ τῆ ἀληθείας οὐδέποτε εἶδον ἐν ἐξ αὐτῶν. Διςχυρίζεται ὅμως ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιόν του βρῖθει πάντοτε τοιούτων... θὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ εἰς τοῦ ῥωζάν; Πόσον ἡ εὐχαριστηθῆ ἐπαναβλέπων σε... τί ὠραῖον θέαμα ἡ παρασταθῆ ἐνώπιόν του. Τρεῖς συμμαθηταὶ μετὰ ἐπταετιῶν, ἐπανευρισκόμενοι καὶ πίνοντες ὁμοῦ.

— Ἐχεις δίκαιον φίλε μου, ἀλλὰ σήμερον δὲν ἐρχομαι, με περιμένουν πρὸ πολλοῦ.

— Θὰ ὑπάγῃς ἀργότερον. Καὶ ἐγὼ ὑποσχέθημι εἰς τὸν ῥωζάν νὰ παρευρεθῆς λίαν ἐνωρίς εἰς τὴν οἰκίαν του, κα-

θότι σήμερα είναι Κυριακή και μετά τὸ δείπνον θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ θέατρον, ἔλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τοῦ 'Ρωζάν, δὲν θὰ ἀργοπορήσωμεν.

— Ἄλλοτε, εὐχαρίστως, τώρα ὁμως ὄχι.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ μείνομεν ἐκεῖ πορισσότερον τῶν πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας και μετὰ ταῦτα θὰ σὲ συνοδεύσω μέχρι τῆς θύρας τῆς οἴκου τῆς μητρός σου. Μοὶ φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἔχεις πλὴν ν' ἀντίπης.

— Δὲν ἀντιλέγω ἐάν μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι. . . . .

— Συμφωνῶ . . . ὑπάγωμεν.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ὁ γέρον Γρίφφος φιλάργυρος πλούσιος και ἐνεχειριαστὴς ἐμελλε νὰ κλείσῃ τὸ καταστημά του και ν' ἀποχωρήσῃ εἰς τὸν μόνηρον κειτῶνά του. Ἐβριψε δὲ ταχὺ και ἔταστικὸν βλέμμα περὶ ἑαυτὸν, ἐνθα κλειδοκύμβαλα, κιθάρα και ἐπιπλα παντὸς εἶδους και ποιότητος ἄτινα αἱ ἀνάγκαι τῶν πτωχῶν ἢ ἡ ἰδιοτροπία τῶν πλουσιῶν εἶχον ἐπισυσσωρεῦσαι ἡιεποίκιλλον τὸ δωμάτιον με σύγχυσιν ἀλλόκοτον.

Ἄφου μετὰ προσοχῆς ἐπεθεώρησε πάντα και καθήσυχασεν ἑαυτὸν ὅτι οὐδεὶς κλέπτης ἐκρύβη ἐντὸς τοῦ καταστήματος δυνάμενος νὰ τῷ ἀφαιρήσῃ τοὺς ἐπισεσωρευμένους θησαυροὺς του, ἐπορεύθη ἵνα κλείσῃ τὴν θύραν, ὅτε νεανίας τις ἐπαρουσιάσθη εἰς αὐτήν. Τὸ κομψὸν αὐτοῦ ἐπανωφόριον ἐκάλυπτε μόνον ἐν μέρει τὴν πλουσίαν. αὐτοῦ ἐνδυμασίαν και τὴν συμμετρίαν τοῦ σώματός του ἦτο δὲ περιπυρ εικοσιπενταετῆς και προσέτι τοσοῦτον φαιδρὸς, χαρίεις και ζωηρός, ὥστε ὁ γέρον φυλάργυρος ὀπισθοχώρησε πλήρης θαυμασμοῦ. Μετὰ χάριτος δὲ ἐκβαλὼν τὸν πῖλόν του ἀπεκάλυψε τοὺς λείους και μέλαινας αὐτοῦ βουτῶνας και πρόσωπον δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς ζωγράφους ἀντὶ τοῦ Ἀδωνίδος ἢ τοῦ Ἐνδυμῖωνος. Ἐβριψε τὰ βλέμματά του εἰς τὰ σοβαρὰ και ὁμοια πρὸς ὄρχαιαν περγαμηνὴν χαρακτηριστικὰ τοῦ γέροντος ταχογλύφου, και, μολογόντι δὲν ἠδυνήθη και νὰ κρύψῃ τὰ ἴχνη σκέψης τινος συνεχούσης τοὺς ὀφθαλμούς του.

«Εὖγε νεαρό μου Κύριε,» ἀνεφώνησεν ὁ Γρίφφος. «Σὺ ὄντως σέβασαι τὸν λόγον σου ἔγω πάντοτε εἶπον ὅτι οἱ εὐγενεῖς Κύριοι τῆς Ῥώμης και τῆ ἀληθείᾳ ἀπάσης τῆς Ἰ-

ταλίας ἠδύναντο νὰ λάβωσιν ὡς ὑπογραμμὸν τὸν Κύριον Φίλιππον Πάλμαν, διότι οὐδεὶς ὡς αὐτὸς γινώσκει νὰ ζῆ, νὰ κυκλοφορῇ τὰ χρήματά του και νὰ ἦναι τοσοῦτον ἀκριβοῆς εἰς τὴν ἀπόδοσιν λαμβανομένου δανείου.»

«Δυποῦμαι τὰ μέγιστα κύριε Γρίφφε, ὅτι ἤδη δὲν εἶμαι διόλου ἀξιος τῶν ἐπαίνων δι' ὧν με τιμᾶς, ἀν και γνωρίζω ὅτι σήμερα ὀφείλω νὰ σοὶ πληρώσω τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ποσόν.»

«Μικρὸν ποσόν! μικρὸν ποσόν! Μοὶ ὀφείλεις ἑκατὸν φλωρία, και σήμερα ἐγὼ τὰ περιέμενον προσέτι σοὶ τὰ ἐδάμεισα ἀνευ ἐνεχείρου, ὡς ἐνθυμείσαι, σεβόμενος τὸ πρόσωπόν σου, ἀλλὰ βεβαίως τὰ ἔφερες μετὰ τοῦ τόκου, πλὴν εὐαρεστῆσαι νὰ ἀστείψῃσαι.»

«Εἶδε τὸ πρᾶγμα νὰ εἶχεν οὕτως!» ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος, «ἀλλὰ πιστευσόν μοι ὅτι ἡμεῖς οἱ τραγωδισταὶ ἐχόμεν κενὰ τὰ θυλάκια ἐν ὄσφ ἢ ἀποκρέως διαρκεῖ ἢ προϊστάμενος ἡμῶν δὲν δύναται νὰ μᾶς πληρώσῃ πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς τεσσαρακοστῆς. Ἐν τοσοῦτῳ ἡμεῖς πρέπει νὰ ζήσωμεν, διὸ ἤλθον νὰ σὲ παρακαλέσω ὥπως μοὶ διπλασιάσῃς τὰ δάνειον δανείζων με ἕτερα ἑκατὸν φλωρία ἐπιτῆ βᾶσει τῆς τιμιότητός μου.»

«Τὸ ἐπρόκοψες πρᾶβο παλληκᾶρι μου,» εἶπεν ὁ ἐκπεληγμένος Γρίφφος. «ἢ νομίζεις ὅτι ἐγὼ εὐρων ἢ ἐπέκλεψα τὰ χρήματά μου, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ τὰ ῥίπτω κατόπιν σου, ὡς σὺ ῥίπτεις τὰ ἀνόητα ἄσματά σου εἰς τὸν μωρὸν ὄχλον; Οὐχί, οὐχί θὰ σοὶ δώσω καλλίτερον μᾶθημα. Ἐχω τὴν ἀπόδειξιν σου και ἀν σήμερα δὲν δυνήθω νὰ κωδωνίσω εἰς τὸ θυλάκιόν μου τὸ κεφάλαιον και τὸν τόκον θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν φυλακὴν τῶν ὀφειλετῶν, ἵνα τελέσῃς ἐν αὐτῇ τῇ ἀποκρέμ σου, ἐκτὸς ἐάν τῇ ἀληθείᾳ ὁ προϊστάμενός σου ἢ ὁ ἀνόητος φιλωδὸς ὄχλος τῆς Ῥώμης πληρῶνουν τὰ λῦτρα σου.»

«Σὲ παρακαλῶ ἄκουσον τὸ δίκαιον, — κύριε Γρίφφε. Ἐάν θέλῃς νὰ με στήσῃς με τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω οὔτε ἐν φλωρίον δὲν θέλει πέσει ἐκ τῶν θυλακίων μου περιμένειν μόνον ἕως οὗ παρέλθῃ ἢ ἀπόκρεως και θέλεις ἰδεῖ ὁ προϊστάμενος θέλει μοὶ πληρώσει τότε τὰ καθυστερούμενά μοι και ἴσως θὰ νυμφευθῶ πλουσίαν Κυρίαν, τὴν ἀγάπην τῆς ὁποίας προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω. Σὲ παρακαλῶ κύριε Γρίφφε, δός μοι τὰ χρήματα, σύνταξον τὴν ἀπόδειξιν και ἐγὼ τὴν ὑπογράψω.»

«Πλουσίαν Κυρίαν. . .» εἶπεν ὁ Γρίφφος σκεπτικῶς, «χρήρην ἴσως ἢ κληρονόμον. . . τίς εἶναι αὐτὴ: και πόσον προεχωρήσατε;»